

POSTANOWIENIE

26 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 26 lutego 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Z. K. i B. K.

przeciwko M. J.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Z. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z 16 lutego 2024 r., V Ga 301/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia powodowi do dnia zapłaty.**

M.L.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Z. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z 16 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenie ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skoro podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), tylko nie można z odwołaniem się do nich wywodzić o oczywistej zasadności skargi

kasacyjnej albo wykazywać tę zasadność z odwołaniem się do innego stanu faktycznego niż będący podstawą rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2023 r., I CSK 2765/22).

Według skarżącego skarga była oczywiście zasadna ponieważ „zaskarżone orzeczenie sądu II instancji w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego tj. art. 656 § 1 k.c. w zw. z art. 644 k.c., art. 656 § 1 k.c. w zw. z art. 639 k.c. lub art. 656 § 1 k.c. w zw. z art. 636 § 1 k.c. oraz przepisy prawa procesowego tj. art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 387 §2(1) ust. 2 k.p.c.”

Autor skargi kasacyjnej wskazał ponadto, że „Sąd II instancji oddalając apelację podzielił całkowicie wadliwą interpretację brzmienia treści przytoczonych przepisów, co wynika z treści orzeczenia, a tym samym w odniesieniu do ustalonego stanu faktycznego przez Sąd I instancji wydał wyrok z rażącym naruszeniem prawa materialnego. Sąd II instancji zupełnie nie zważał na fakt, że powód przez cały czas trwania umowy o dzieło, a więc do dnia odstąpienia od niej przez pozwanego, był gotów wykonywać dzieło, a wszelkie ewentualne usterki na bieżąco usuwać. Zupełnie marginalizowany został fakt, że pozwany poza rzekomo ustnymi uwagami co do realizowanego dzieła, faktycznie nie wezwał powoda do zmiany sposobu wykonywania dzieła i nie wyznaczył mu w tym celu odpowiedniego terminu.”

Jednocześnie według skarżącego „wydanie rozstrzygnięcia oddalającego apelację oraz następcze sporządzenie uzasadnienia tego wyroku w formie naruszającej przepisy art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 387 § 2 (1) ust. 2 k.p.c. skutkować winno uchyleniem przedmiotowego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi II instancji.”

Co się tyczy oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy podkreślić, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać. Wniosek powoda nie odpowiada tym wymaganiom.

Skarga kasacyjna nie spełnia powyższego kryterium. Rozpoznając skargę, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony ani do badania prawidłowości ustaleń

faktycznych, ani do oceny dowodów dokonanych przez sąd odwoławczy. Sąd Najwyższy, jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi, chociażby pod pozorem kontestowania błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c., jest *a limine* niedopuszczalny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2025 r., I CSK 1197/24). Natomiast taki charakter mają zarzuty przedstawione przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Krytyka orzeczenia Sądu drugiej instancji, zawarta w skardze kasacyjnej, jest klasyczną polemiką z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sądy obu instancji. W związku z tym, że dotyczy ona w istocie nie obrazy przepisów prawa materialnego, a ustalenia faktów i oceny dowodów, nie może świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Jednocześnie zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. np. wyrok SN z 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17).

Natomiast zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy rozstrzygnięcia pozwalają na ustalenie, jakie przyczyny, zdaniem Sądu drugiej instancji, przemawiały za oddaleniem apelacji powoda.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[a.]